

ПОСЛАННЯ ТЕРИТОРІАЛЬНОГО СІМДЕСЯТНИКА

Істинність Книги Мормона

Я знаю, що Книга Мормона істинна! Але що стоїть за цими словами? Чим відрізняється істина від неправди? У книзі Учення і Завіти 93:24 є така відповідь: “А істина—це знання про все суще як воно є, і як воно було, і як воно буде”. Інакше кажучи, істина—це описання того, що дійсно існує, існувало чи буде існувати. Істина є незалежно від того, віримо ми в неї, знаємо її чи ні. Мороній, наприклад, не намагався довести правоту своїх слів, але поділився свідченням, а потім додав: “І ось, чия не маю влади на це, судити вам; бо ви знатимете, що я маю владу, коли ви побачите мене, і ми будемо стояти перед Богом в останній день” (Етер 5:6). Якщо це істина, то збудеться все, що проповідувалося, навіть якщо зараз нам важко у це повірити, “бо вічні наміри Господа будуть собі розгортатися далі, доки всі Його обіцяння не буде виконано” (Мормон 8:22).

Істина має одну особливість, яка допомагає відрізнити її від неправди—істина ніколи не суперечить сама собі! Дивіться: хоча одкровення давалися Господом у різні періоди історії людства, вони ніколи не суперечать

одне одному! Слова пророків і апостолів не суперечать ані Писанням, ані словам інших пророків і апостолів! Це можливо лише за умови, що вони всі говорять про одну і ту саму істину. І ще одне. Істину неможливо сховати! Ісус навчав, що “немає нічого захищеного, що не відкриється, ні таємного, що не виявиться” (Лука 12:2).

Це означає, що за умови істинності Книги Мормона, вона містить слово Боже, як воно було дано від Нього через Його святих пророків, не більше і не менше, і що всі події, які там описані, реально відбувалися колись у житті! Це дуже сміливе твердження, але воно дійсне. Звичайно ж це не означає, що в ній немає якихось недоліків, але вони не стосуються істини, отриманої від Бога, і “той, хто отримає цей літопис і не буде зневажати його через недосконалість, які є в ньому, той дізнається про ще величніше, ніж це” (Мормон 8:12). Коли Джозеф Сміт у віці 14 років заявив про своє Перше видіння, небагато людей йому повірило. Але потім він надав незаперечний доказ—Книгу Мормона! Більше п'ятисот сторінок перекладу давніх літописів

*Старійшина Гвідо Сенканс,
сімдесятник*

з усіма одкровеннями, вченнями, принципами і описанням життя народів, які дійсно існували! Понад 180 років критики і намагань супротивників Церкви довести неістинність Книги Мормона виявилися марними. Чому? Тому що вона дійсно істинна!

Чи варто нам отримати особисту відповідь на запитання про істинність Книги Мормона? Обов'язково! Можна сказати, що від цього багато в чому залежить наша вічна доля! Книгу було дано в ці останні дні для нашого спасіння, і ми не можемо

ігнорувати її і сподіватися знайти інший шлях, оскільки сказано: “Ось, ... це є шлях; і нема ніякого іншого шляху чи імені під небесами, якими людина може бути спасенною в царстві Бога. І ось, слухайте, це є вчення Христа, і єдине й істинне вчення Батька і Сина, і Святого Духа, Які є єдиним Богом, без кінця” (2 Нефій 31:21).

Але як нам здобути це особисте заповітне знання? Сама Книга Мормона містить унікальне обіцяння: “І коли ви отримаєте їх [Писання], я б хотів закликати вас, щоб ви запитали у Бога, Вічного Батька, в ім’я Христа, чи не істинні вони; і якщо ви питатимете з щирим серцем, із справжнім наміром, маючи віру в Христа, Він явить вам правду про це силою Святого Духа” (Мороній 10:4).

Я можу свідчити, що я виконав цю пораду Моронія і тепер я знаю, що Книга Мормона дійсно дана нам від Бога! Я впевнений, що кожна людина, яка буде щиро намагатися дізнатися істину, отримає ту саму відповідь. А прийнявши її, і виконавши те, що вона радить, ми отримуємо прощення наших гріхів, знаходимо спокій і величезну радість у житті, а також чудову надію на всі благословення, обіцяні нам у вічності! ■

Веселий проект Початкового товариства

Аннелі Піхельгас, Талліннська 1-а філія

Президентство Естонського округу дало нам на цей рік завдання прочитати Книгу Мормона за чотири місяці. У нашій філії є багато чудових дітей, які почали читати книгу з батьками або самостійно. Одного недільного дня у січні, я провела дітям урок, використовуючи буклет “Спільні заходи на 2011 р.”, де містилася порада заохотити дітей до читання, попросивши їх виготовити паперовий ланцюг. Дітям дуже сподобалася ця ідея.

Кожна дитина, яка читала Книгу Мормона протягом тижня, мала зробити одне кільце для ланцюга. Коли президентство Початкового товариства побачило, наскільки дітям подобалося читати і створювати ланцюг, вони вигадали нову ідею: зробити ланцюг, який би міг простягтися навколо будівлі нашого приходу по периметру. Тепер діти виготовляли одне кільце, прочитавши один розділ. Ось як з’явився наш довгий ланцюг. ■

Діти Талліннської 1-ї філії зі своїм ланцюгом, що символізує прочитані уривки з Писань.

ФОТО КАРІН КОРНАВ

Духовний вечір для молоді

Тетяна Янова, Київський Український кіл, Воскресенський приход

Навесні цього року у нашому колі відбувся чудовий духовний вечір для дорослої молоді (віком 18–30 років). Не дивлячись на те, що це був робочий день, молоді зібралася дуже багато і ми всі могли сильно відчутти на наших зборах присутність Духа.

Виступали Генрі Козак, директор Церковної системи освіти Східноєвропейської території та Кирило Похилько, другий радник у президентстві Київського Українського колу.

Генрі Козак побудував свій виступ спираючись на вірш з книги Учення і Завіти 101:16: “Отже, нехай ваші серця буде втішено щодо Сіону, бо вся плоть у Моїх руках; будьте спокійними та знайте, що Я є Бог”. Брат Козак просив нас пам’ятати, що які б події не відбувалися у нашому житті, Бог знає про це і завжди готовий допомагати нам. Але ми маємо докладати зусиль з нашого боку, щоб наблизитися до Нього. Його немає на Facebook, і Він не спілкується з нами у такий спосіб, проте Він чує наші молитви, але нам слід молитися щиро, а не посилати [Йому] короткі СМС-повідомлення.

Звернувшись до притч у євангелії від Луки (15-й розділ), він зазначив, що часто, коли ми читаємо притчу про блудного сина, то думаємо: “Бідолашний хлопець ...”, але не помічаємо, що самі зараз, можливо, знаходимося на його місці.

Генрі Козак не просто виступав перед нами, він вів з нами бесіду, ставлячи запитання, які допомогли нам замислитися про вдячність за наш кіл, про те, що означає “стояти на святих місцях”, про те, наскільки ми активні в нашій роботі з розширення меж таких святих місць. Він нагадав про те, як важливо носити з собою Писання, порівнявши їх з паспортом, завдяки якому нам дозволять повернутися до Небесного Батька. Ми дуже благословенні тим, що у нас

зараз є все необхідне і достатньо примірників Писань для усіх, хто бажає вивчати їх. Ще одне запитання, яке прозвучало в його виступі, стосувалося укладання шлюбу. Він порадив серйозно замислитися над словами Президента Томаса Монсона, сказаними на останній квітневій генеральній конференції.

Брат Похилько теж говорив про дуже прості на перший погляд речі. Разом з ним ми детально розглянули історію Нефія і його братів, коли вони ходили до Лавана за пластинами з латуні, спочатку кинувши жереб, потім покладаючись на своє багатство і зрештою звернувшись за скеруванням до Бога. Я навчилася кільком корисним урокам з цієї історії і записала їх. “Кинути жереб” означає “пустити якусь справу на самоплив”, або сказати собі, що вона вирішиться якось сама собою. У цьому випадку ми не контролюємо кермо, довірене нам, і не керуємо ситуацією. Іноді ми можемо вважати, що гроші і багатство можуть вирішити нашу проблему, але це зовсім не так. І, нарешті, найбільш правильний спосіб впоратися з якоюсь складною ситуацією в нашому житті—це дослухатися до підказок Святого Духа. Але для цього треба запитати себе: “Чи гідний я його впливу?”

У Книзі Мормона (Кн. Якова 5:48) є вірш: “... чи не велика висота твого виноградника—хіба віти його не подолали коріння, яке є хорошим? І через те що віти подолали коріння його, ось, росли вони швидше, ніж сила коріння, забираючи силу на себе... чи не це причина того, що дерева в твоєму виноградникові зіпсувалися?” Він має нагадувати нам про те, що ми повинні приділяти достатньо часу духовним речам, інакше мирські віти подолають духовне коріння і плоди можуть стати гіркими. Але ж ми дуже щасливі, коли духовне життя приносить нам радість. Світ забирає у нас дуже багато нашого дорогоцінного часу. І саме інститут релігії і духовні заходи допомагають зберігати баланс між мирським і духовним. ■

Чи ГОТОВИЙ я увійти до храму?

Дмитро М., Українська Дніпропетровська місія, Севастопольська філія

Коли у нас є бажання поїхати до храму, відчуті усю повноту сили Святого Духа і насолодитися незабутніми моментами перебування в домі Господа, нас часто переслідують різні труднощі, але з власного досвіду знаю—не треба здаватися.

На перших зборах керівник нашої групи, що вирушала у подорож до храму, сказав нам, що нам слід бути підготовленими, щоб увійти в Дім Бога, тобто бути духовно чистими. Я знав це і тому починав готуватися до поїздки заздалегідь. Я проводив більше часу за читанням Книги Мормона, молився і просив Бога, щоб Він допоміг мені стати сильнішим і проходити крізь усі випробування зі Святим Духом у серці.

Для моєї сім'ї останній тиждень перед поїздкою був найтяжчим—нас переслідували невдачі, але ми не стали відмовлятися від рішення відвідати храм і просили в молитвах Небесного Батька дати нам сили пройти крізь усі випробування. І ось, у кінці тижня ми побачили, що невдачі стали для нас благословеннями. Небесний Батько допоміг нам таким чином краще підготуватися до цієї

довгоочікуваної поїздки. Я впевнився, що все, що дає мені Бог,—є дійсно необхідним для мого зростання, щоб стати сильнішим, щоб виконати свою місію, заради якої я прийшов на Землю.

Вже в Києві, підійшовши до храму, я мовився і запитував у Бога, чи можу я зайти в Його Дім, чи гідний я цього, чи достатньо я працював над собою? Після молитви у мене було чудове відчуття спокою і духовного натхнення. Думаю, що Бог допоміг мені підготуватися до входу в це святе місце.

Оскільки мені 14 років, у храмі я можу брати участь лише в обряді хрищення. Але я відчував важливість цієї роботи і те, що це дуже святе місце. Я знаю, що виконання заповідей Господа і міцна віра допомагають нам вирішувати проблеми і наближають нас до Нього.

Небесний Батько любить всіх нас і бажає, щоб ми були готові увійти в Дім Господа. ■

ФОТО З СІМЕЙНОГО АРХІВУ

Дмитро М.

Мої благословення за місіонерську роботу

Олена Федоренко, Київський Український кіл, Борщагівський приход

Людині притаманно ділитися з рідними і друзями особистим досвідом (позитивним і негативним), цікавою інформацією, знаннями. І коли ми робимо це, то самі ще

раз зміцнюємося в тому, що знаємо. Наприклад, коли ми ділимося своїм свідченням, наша віра міцніє.

Після того, як я отримала свідчення про Книгу Мормона, у мене виникло бажання

поділитися з іншими такими цінними духовними знаннями. Бажання було таке сильне, що я буквально шукала можливості зробити це і Господь, побачивши бажання мого серця, дав мені таку нагоду.

Після мого хрищення я проводила літні канікули у своєї бабусі. Одного разу до нас завітав чоловік із дочкою. Їм треба було десь зупинитися на кілька днів, щоб дівчина склала вступні іспити до інституту. Ми познайомилися і подружилися з нею. Тоді я розповіла їй про Книгу Мормона і потім, щоразу, коли я приїздила відвідати бабусю, ми читали книгу разом. Під час читання вона ставила запитання. Потім у неї з'явився особистий примірник Книги Мормона. На вихідні вона їздила додому, тому не могла прийняти моє запрошення піти в приход. Але минуло кілька місяців і навесні ми вперше пішли в приход. Потім почалися бесіди з місіонерами. Наша дружба продовжувалася, але ми спілкувалися лише час від часу, оскільки тоді ще не було мобільних телефонів. Ми могли бачитися лише у ті вихідні, коли вона не їздила до батьків, і тоді ми разом йшли в приход.

Якою ж великою радістю для мене стало її рішення христитися! Мабуть це була така радість, про яку говорив Господь: "І якщо буде так, що вам доведеться трудитися всі ваші дні, сповіщаючи покаяння цьому народові, і ви приведете тільки одну душу до Мене, якою великою буде ваша радість з нею в царстві Мого Батька!" (УЗ 18:15).

ФОТО З СІМЕЙНОГО АРХІВУ АВОРА

Олена Федоренко

Безперечно я отримала і свої благословення. Я відчувала величезну радість, коли моя подруга христилася, і ще більшу радість, коли вона поїхала на місію. Я продовжую радіти за неї і сьогодні, оскільки вона—активний член Церкви, вірний друг і успішна людина.

А ще плід моєї місіонерської роботи заклав фундамент моєї власної міцної віри уже на початку мого навернення. І тому всі 15 років мого членства в Церкві я постійно дякую Небесному Батьку за безцінний дар відновленої евангелії.

Я знаю, що Господь безмежно любить нас і дарує нам Свою любов у вигляді чудових благословень. Ми маємо довіряти Йому, а Його любові вистачить для кожного з нас. ■

Найважливіша Книга

Олена Буценко, Київський Український кіл, Шевченківський приход

На початку цього року єпископ нашого приходу закликав нас прочитати Книгу Мормона за 55 днів.

Моя перша думка була такою: читання протягом такого стислого терміну буде більш схоже на механічне поглинання тексту, а не його глибоке вивчення. Але я знаю, що єпископ—це людина, покликана Богом, і Господь говорить з нами через нього. Тому я слухняно почала читати.

Книга Мормона з'явилася в моєму житті задовго до того, як я стала членом Церкви. У нашу сім'ю її приніс близький родич, один з перших членів Церкви в Україні, і порадив її прочитати. Я відкрила книгу і пробігла очима по тексту. Мені запам'яталося дивне слово—"Нефій". Я скептично посміхнулася і, відклавши її подалі, надовго забула про її існування.

Наступна зустріч з цією книгою сталася майже через 10 років потому, але це знайомство було вже цілеспрямованим, обумовленим пошуком істини і проходило під керівництвом місіонерів. Те читання було схожим на поїдання їжі дуже голодною людиною. Я не молилася про її істинність, а прийняла її одразу, без жодного сумніву.

За своє життя я прочитала багато різноманітних книг. Деякі з них приносили мені задоволення, інші захоплювали цікавим сюжетом, треті—знайомили з цікавими фактами. Але ця книга давала відповіді на важливі питання життя. До того ж у мене не виникало сумнівів щодо істинності цих порад.

Кілька років тому, директор фірми, в якій я працювала, почувши, що я член Церкви, викликав мене до себе в кабінет і влаштував невеликий допит. Одним з його запитань було,

як я можу вірити і знати, що Книга Мормона, яка на його думку має таке дивне походження, істинна? Тоді я сказала, що я просто відчуваю це. Директор попросив мене довести це аргументовано і логічно. Але як можна передати те, що ти відчуваєш? Як можна наприклад логічно довести те, що людина кохає? Можна постаратися описати це почуття, але відчуття його зможе лише той, хто відчуває те саме.

За всі роки мого членства в Церкві я прочитала Книгу Мормона багато разів, читаючи іноді по кілька віршів, а іноді по розділу за

Олена Буценко

один раз. Тепер, коли мені треба було читати відразу кілька розділів, перед очима моєї уяви проходили численні сцени життя давнього народу. І наче периферійним зором я бачила над усіма цими подіями пильне око Небесного Батька. Він уважно слідкував за всім, що відбувалося, посылаючи людям Святого Духа, або притримуючи Його. Святий Дух—самий бажаний і потрібний супутник у нашому житті. Коли він перебував у серцях тих давніх людей, люди процвітали, їхні вчинки ставали благородними, сповненими милосердя і любові до ближніх. “І не було ані заздрощів, ані розбрату, ані заворушень, ані розпусти, ані неправди, ані вбивств, ніякої похитливості; і певно не могло бути щасливішого народу серед усіх людей, яких було створено рукою Бога” (4 Нефій 1:16). І коли ж було навпаки, про що ми можемо читати в останніх розділах книги, де описуються жахливі картини воєн, то людські серця ставали жорстокими, жага помсти і крові оволодівала ними. У Книзі Мормона просто і ясно показаний зв'язок: послухність Небесному Батьку приводить до позитивних результатів, непослух—до протилежних. У ній ми можемо знайти відповіді на запитання про те, що треба робити, щоб Святий Дух міг завжди бути поряд, як, де, і про що молитися, як служити, і взагалі—як жити і бути щасливими. Усе дуже зрозуміло і разом з тим велично. Яке це чудо, що ми маємо прекрасне духовне знаряддя, яке допомагає розпізнавати істину і неправду. Завдяки йому ми можемо спрямовувати своє життя у правильне русло й отримувати одкровення.

Книга Мормона—це Святе Писання, пронизане любов'ю і піклуванням Небесного Батька про нас—його недосконалих дітей, котрих Він все одно любить, з якими Він завжди поряд, котрим Він допомагає вдосконалюватися, щоб вони могли отримати найбажаніший дар—дар вічного життя і вічно жити в Його присутності. ■

ЯК Я ДІЗНАВСЯ

Вірність завітам

Дмитро Єфремов, Українська Дніпропетровська місія, Севастопольська філія

Приймаючи хрищення і отримуючи дар Святого Духа, ми укладаємо завіт з Богом і обіцяємо Йому дотримуватися усіх Його заповідей, служити ближнім і підтримувати їх. І якщо ми чинимо так, наше свідчення зміцнюється і зростає, а Господь щедро благословляє вірних. Якщо в нашому житті щось не так і ми помиляємося, то повернувшись зі щирим серцем і впокореним духом до Бога, ми можемо отримати прощення в ім'я спокутної жертви Ісуса Христа.

Я прагну бути чесним, добрим, милосердним, як того хоче від мене Небесний Батько. Він тримає мене за руку Своєю люблячою рукою і благословляє моє життя, сповнюючи серце всеохоплюючою любов'ю. Мені подобаються слова пророка Моронія з Книги Мормона: “Отже, мої улюблені браття, моліться Батькові з

усією енергією вашого серця, щоб вас було сповнено цією любов'ю, яку Він дарував усім, хто є істинними послідовниками Його Сина, Ісуса Христа; щоб ви могли стати синами Бога; щоб коли Він явиться, ми могли бути такими, як Він, ... щоб ми могли мати цю надію; щоб нас було очищено саме так, як Він є чистим” (Мороній 7:48).

Кілька років тому в моєму житті сталися не дуже приємні події, через які мені довелося переїхати в інше місто, шукати іншу роботу і змінити багато звичних речей. Було нелегко, але я пам'ятав про завіти, які я уклав з Богом. Дотримання цих завітів дуже підтримало мене тоді. Тепер я точно знаю, що у найскладніші часи нашого життя, у часи самотності й відчаю, Небесний Батько не залишає нас, але лагідно і турботливо веде до виконання

ФОТО З СІМЕЙНОГО АРХІВУ

Дмитро Єфремов

мети нашого земного існування.

Зараз я служу в покликанні секретаря філії. Мені подобається рано лягати спати і рано вставати. Тому до філії найчастіше я прихожу першим і починаю підготовку до причасних зборів. Я відчуваю радість, коли служу, коли виконую доручення президентства філії. Я відчуваю, що коли ділюся чимось, Господь благословляє мене ще більше.

Ми знаряддя у руках Бога. Ми маємо бути вірними, міцними і непохитними. Нам не можна сумувати! З великою Христовою любов'ю ми можемо подолати все. Як учасники побудови Царства Божого, ми набуваємо небесних скарбів, які ніколи не знеціняться. ■

ПРАГНЕМО БУТИ СХОЖИМИ НА ІСУСА

Вірю, значить виконую

Олексій Ф., Київський Український кіл, Борщагівський приход

Мене звуть Олексій, мені 10 років. З дитинства мене навчали щотижня відвідувати недільні причасні збори, але один випадок допоміг мені почати

цінувати Суботній день і проводити його правильно.

У шаховому гуртку, який я відвідую, проводяться планові турніри. Такий турнір триває не менше тижня і

один з цих днів обов'язково випадає на неділю. Мене двічі запрошували брати участь у турнірі і щоразу мені треба було вирішувати, що робити в неділю. Я вибирав турнір. Не дивно, що саме в ці дні я програвав усі партії і повертався додому повністю

Олексій Ф.

пригніченим. Тоді я прийняв рішення, що буду виконувати настанови пророків і зберігати в святості Суботній день.

Пророк Алма навчав Нефійців, які щойно христилися, про те, що треба “додержуватися суботнього дня і зберігати його святим” (Мосія 18:23). Щоденне вивчення Книги Мормона і щотижневі причасні збори допомагають мені пам’ятати завіти, які я уклав під час хрищення, а також обіцяння, які дав Господь вустами царя Веніяміна: “... якщо ви будете виконувати Його заповіді, Він благословить вас і надасть вам процвітання” (Мосія 2:22).

Я вірю словам пророків, а якщо вірю, значить виконую. Я знаю, що з кожним моїм правильним рішенням і вчинком я наближаюся до Ісуса Христа і до Його досконалого прикладу. ■

УЛЮБЛЕНІ ВІРШІ З ПИСАНЬ

Правильний вибір

Вероніка Педченко, Київський Український кіл, Воскресенський приход

У нашому житті ми щодня приймаємо більш або менш важливі рішення: яких друзів обрати, які заходи відвідувати, що одягти, чим харчуватися, чи вивчати Писання, як часто спілкуватися з Господом, і багато інших. Господь дав нам чудову можливість—мати свободу вибору.

У Книзі Мормона є чудова настанова (Алма 30:8–9): “Виберіть собі сьогодні, кому будете служити. Тож якщо людина бажала служити Богові, це було її правом; або, іншими словами, якщо вона вірила в Бога, це було її правом служити

Вероніка Педченко

Йому...”. Ми отримуємо винагороду від того, за ким йдемо і кому служимо. Якщо ми йдемо за Богом, то отримуємо від Нього духовну і фізичну підтримку. Але якщо ми хоч трохи відхилимося від істинного шляху, ми можемо втратити свої благословення, Господь не може благословляти нас за невиконання заповідей.

Я точно знаю, що цей принцип істинний! На жаль іноді ми помиляємося, і тоді нам слід показатися і якнайшвидше повернутися на правильний шлях. З молитвою ми можемо робити свій правильний вибір, і він буде впливати як на наші невеликі вчинки, так і на наше життя в цілому. ■